

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr. 8^{co}.

Enkla. N^o.

säljas
icke.

SÖNDAGS MAGASIN.

N°. 6

Götheborg, Söndag d. 11 Febr. 1849

I Qvar.

Willebrådstjufwarne.

(Forts. fr. föreg. Nr.)

nda till dess hade flickan lysnat uppmärksamt, i det hon halft öppnade fönstret och höll örat tätt intill dessamma. Men plöfgen lände hon en het lys på sina kinder och försträcktes deröfver till den grad, att hon knapast förmådde undertrycka ett högljudt skri. När hon wände sig om, fann hon sig i armarna på en dugtig bondgöffe, som redan oförut tagit sin rätt som graune i anspråk, nämligen att genom fönstret beståda den söna Rose, ja till och med henne wärla några wänliga hälsningar, artigheter, hwilka flickan beswarade genom wälwillinga blickar och denna glöande rodnad, som är den wäktaliga gaste inbjudning till fortsättning af en påbegyrt kärleksaffär. Tillä nu hade wäl Martin — så hette göffen — hållit sig på beskedligt afstånd, men wære sig nu att winet, som äfwen flutit för honom, hade gjutit mod i hans hjerta, eller att aftonen syntes honom särdeles lämplig för ett sådant företag, forteligen, Martin hade smugit tyft på tå in i köket och med sin smelning wäckt flickan utur sitt lysnande.

— Men Martin, ropade den öfverraskade föna, huru oartigt! Martin wille swara, men hon höll honom för munnen och sade sagta: St. mamma och pappa äro i slugan, och i det samma drog hon igen fönstret och blåste upp elden i kelen, som nästan slöcknat. Loga för all del, kära Martin, att du kommer din wäg. Det war ett wägspele af dig. Du wet ju att pappa ej tål att jag här tar emot något besök.

Martin, något slagen af detta tilltal, war i begrepp att smyga ut, och den djerskhet med hwilken han kallats flickan, war honom sjelf oförklarlig. Rose åter förargade sig deröfver, att han så godwilligt lude hennes afvisande och att han utan vidare omskändigheter än ett flygtigt affed tagit dörrstuckan i hand. Dörren gaf ett knarrande ljud ifrån sig och flickan begagnade denna omskändighet för att fångsta sin älskare.

— Hwad, Martin, frågade hon med en ton, som om hon ej rätt förskämt hwad han sade.

— Jag sade ingenting, Rose, swarade gossen.

— Wet du annars ingenting, frågade jägarens dotter.

— Wist wet jag så; men du will ju hysa mig bort.

Rose kastade en flygtig blick genom fönstret och då hon bemärkte att föräldrarne i slugan woro i häftigt samtal med hwarandra, sade hon till sin bluge tillbedjare: ja, om du will wata helt tyst och hyggelig, kan du nog så stanna en stund. Säg nu, hwad du hört i wårdehuset, du har varit närvarande wid dansen.

— Inte wid dansen, swarade Martin; min dyra, jag kunde wäl ej dansa, då du kära Rose, war nödsakad att wata hemma. Men då jag infem i den stora slugan, tänk dig blott, då war länge Jakob stor i munnen, skälde och resonerade alldeles försträckt öfver jägare i allmänhet. Men då han såg mig, gaf han den andre en wink, allt blef tyst och Jakob fortfor sedan han något bestämt sig: nå, hör på, jag will berättas historien, som jag nämnde för eder. För många, många år sedan, när blott få menniskor woro i landet, regerade lejonet öfver djuren i skogen och på fältet, men satte björnen till fogde. Denne åter tog råfwen till fogwaktare och befalte honom, att wårda skogen och att till konungens bord lemna allt det bästa willebrådet. Då woro de ära hararne illa deran och flydde ut på fältet, der oren war fogde och gumfen fältwaktare, och der födde de sig och sina ungar med friskt säd och goda örter. Men då wintren kom och allt led af frost och brist, då giugo oren och gumfen till stallarne och låto menniskorna gifwa sig hö och hafra. Den medfödda fruktan och flyggheten afhöllo dock hararne derifrån. De giugo derföre till skogen och gnagde på de unga trädens bark. Knappast hade råfwen sett detta, så sprang han fram och anslagade dem för fogstägt, så att de dyrt måste plikta derfö. Men hararne satte sig tillsammans och rådgjorde om hwad

som war att göra. Wi måste wata försigtiga, suckade de flesta och kröpo in i buskarne. Men en, som hade mer mod än de andra, församlade den raske ungdomen och sade: wänta blott tills råfwen jagar efter en hjort, faller honom och för honom hem, då slaga wi för fogden eller för konungen sjelf. Ett allmänt jubel afbröt talaren, gläsen kringade tillsammans och ett ställande bravo återludsade från wäggarne. Då drog jag mig utur tumkullet och tänkte wid mig sjelf: de hafwa wist syttat på herr fogwaktaren. Jag sprang, allt hwad jag kunde, och se nu — nu är jag här. — Rose satte sig tigande på köksallén och stödde tankfullt hufwidet i handen, i det armbågen hvilade mot swishården. När hon sammanlade allt, hwad hon hört, så måste hennes faders hemlighet wata förrädd; men hwad som war att göra, eller huru saken skulle hjälpas, detta war henne ännu ej klart. Skulle hon för sin käraste förräda fadrens företag, skulle hon wara fadren? Det seduare wågade hon ej, ty hon kände denna mans häftighet, när han retades genom motsägelse, och att han satte en ära i att genomföra sin wilja. Kunz föraktade bönderna allt för mycket och egde förmycket mod, för att låta sig affräcka; råfwen hade han, såsom wi sett, allt för litet af denna politiska list och lefnads klokhet, för att tro på andras machinationer och wor i sitt sätt att tänka allt för mycket wan att bedömma andra menniskor efter sig. Hwad nu åter beträffar Martin, war hans förhållande till flickan allt för litet gammalt förretligt, för att hon skulle hafwa wågat, att helt och hållet enbara sig för honom. Derföre tog hon en medelwäg och sade till honom:

— Såsom jag tror, hafwa de beswarne något i sinne mot min fader, men jag förklarar ej hwad. Om du gerna will hafwa mig och hoppas att få mig, så säg mig det. I hwad fall som helst, kom i morgon afton, när det begynnar mörkna, då kan jag kanske säga dig, huru du förmår hjälpa. Till dess, lef wäl och utlura de andra, hör du det! — Dermed sköt han honom mot fästebörren.

Med slappande hjerta lagade Rose soffan och bar den in till den sjuka modern. (Forts.)

En föreställning af Fanny Elster såsom äktenkapshinder.

Man wet huru swårt, ja nästan omöjligt det war att wid Fanny Elsters första uppträdande i Petersborg bekomma biljett. Inträdesforten såldes på intendentsbyrå, och tillöppet der war så häftigt, att alla platserna till det oerhörda operahuset inom

några timmar wero utfälda. Hissliga spekulanter, hwilka det lyckats att komma åt en loge eller ett par stolar, förfälde dessa till oerhörda priser. Hela dagens samtalspråk rörde sig omkring den frågan: "har ni biljett för i afton?"

En enda man, kanske i hela Petersburg, bibehöll under denna allmänna exaltation sin kallblodighet. Det war en ung man i finansdepartementet, förlovad med en älsfvärd flicka. Hwad war honom hwarje annan förnöjelse i jemförelse med den, att tillbringa aftonen wid sin flickas sida. Nadeschba war äfwen retande, och när de suto bredwid hwarandra wid fortepianoet och hennes mjuka, hwita fingrar stego öfwer tangenterna, kastade hon mången öm blick på sin älsfare. Nadeschba war äfwen rik. Hennes fader, som varit thehandlare, hade förwärfwat sig den lilla respektabla förmögenheten af 200,000 rubel och ett stort hus wid Newsky. Förmögenhet skadar, såsom man wet, ej i och för sig sjelf den lycka, man wäntar sig af äktenskapet. Nadeschbas förmyndare och onkel hade welat, att hon skulle besomma en förnämlig uppfostran och ingenting sparades för att winna detta. Nadeschba blef uppfostrad i en af de förnämliga pensionerna. Hon talade fransyska och hade erhållit sin undervisning i musk af den berömda Henselt. Hennes onkel önskade, att hon skulle gifta sig med en man utur de högre stånden. Man fann slutligen en fästman, sådan man önskade sig honom, och bröllopet utsattes till nästa påsk. Nadeschbas tant sade alla astrar till sin man: om han ej war rik, så är han dock en hyggelig man, ung och höjwälboren. Med dessa egenskaper skall han gå långt. Dessutom är han ej stolt, waktadt han är adelsman, utan lyser mig hwarje dag på handen. Ett bättre wal kunde wi ej göra för vår Nadeschba. Feodor Petrowitsch hade den goda wanan att alltid wara af samma tanka som sin fru. Han war således nöjd med allt. — Nadeschbas fästman, hwarje dag upptagen till kl. 3, begaf sig wid denna tid till sitt paradis. Det war en thorsdag och han spifade middag hos Feodor Petrowitsch. Knappast nalkades han det kvarter, der denna bodde, för än hans anletsdrag klaraade och de moln af oro, som embetsgörömlig strökt öfwer hans panna, försvunno. Och när sedan hans tillbedda Nadeschba ilade honom till mötes med sitt ljuswaste leende, war hwarje spår af oro försvunnet från hans glada ansigte.

— Här Alexander, sade Nadeschba, under det hon hjertligt kyssde hans hand, jag har en bön till dig.

— Säg helbre en befallning, ljufwa Nadeschba.

— Skaffa mig en loge till baletten i afton. Jag har stor lust att se denna föreställning. Fanny är beundransvärd, det har jag hört af min kuska, som varit i Paris. Det måste wara någonting underbart.

— Med nöje, swarade Alexander, i det han åter kyssde Nadeschbas hand. Din önskan skall uppfyllas.

— Men jag måste hafwa en loge i första raden. Jag will ej sitta annorstädes, tillade hon med en betybande nickning på hufwudet.

— Nadeschba war något säfång.

— Såsom Du befäller, min engel, swarade fästmannen, förtjus öfwer att kunna wisa sig förbindlig.

I ögonblicket for han till operahuset. Det war tillslutet; alla biljetterna wero naturligtwis utfälda för längesedan. Förgäfwes böd han stora storra summor penningar. Förgäfwes försökte han på de tjenstgörande embetsmännen all öfwertalningens konst — allt förgäfwes! — Man föreställe sig Alexanders förtwiflan. Rasande stundade han bort. I förtugan mötte han en man i grå kappa och warduksmösa.

— Behöfwer ni en loge till baletten, tilltalade mannen wår förhoppningslöse wän.

— I hwilken rad?

— I den första.

En rysning af glädje genomströade Nadeschbas fästman.

— Hwad kostar biljetten?

— Hundra rubel silfwer.

— Det är förmycket.

— Min herre har sjelf betalt 100 rubel; men sjukdom hindrar honom att göra bruk deraf.

Alexander funderade en stund, bet sig i läpparne, wände biljetten i handen och slutade med att betala sin biljett.

— Mycket penningar; men hwad war att göra, sade han för sig sjelf, i det han begaf sig hem. (Forts.)

Koncert på Dörrnyckel.

Ett tyckt blad innehåller en wacker bild, som framställer en Virtuös, hwarunder söjande puff är intagen:

"Att Paganini gaf hela konserter blott på en sträng, är befant. Men huru många toner kunna ej frambringas på en sträng! Större är konsten att med en enda ton gifwa hela konserter. I går lät en Italiensare här höra sig. Han utförde de herrligaste prestationer på en wanlig dörrnyckel och ryckte allas hjertan till sig. Den enda ton, som stod honom till buds, bruskade, än sterrmande såsom bergströmmen, än susade den, såsom westerfläkten i blomsterfalken. Men man måste höra honom. Dr. Garibaldi gifwer blott en konsert till. Wi hoppas, att wänner af god musk ej försumma denna njutning, synnerligen som aftenunderhållningen ej kostar mer än 24 Kreuzer.

Robert Blum.

Den tyska Mikadags deputeranden Robert Blums
afsättning i Wien, d. 9 Nov. 1848.

Vi hade haft för affigt att framställa händelserna i Wien
ifrån revolutionens början till dess slut, med bifogande af tekuin-
gar till desamma; men deras sorgliga, blodiga slut afhåller oss
att utföra vårt förhållande, och ingen skall väl förtydka oss
detta. Således ingenting mer om intagandet af Wien genom
Knerpergs, Jellachicks och Windischgrätz' förenade arméer och
om de gråsligheter, som läsas i alla tidningar. Blett en hån-
delse vilja vi framställa, som skall stå såsom ett blodigt minne
från våra dagars historia, nämligen Blums afsättning.

Ett utrop af förskräkelse gick igenom hela Tyskland vid mot-
tagandet af den hemiska underrättelsen, och den ena dödsfesten an-
ställdes efter den andra till frände af den fallne kämpens minne.

Äfven vi nedlägga detta blad såsom en gård åt den för sin öf-
vertygelse uppräffade.

Då tidningarne förliden sommar upptogo Blums porträt och
gjorde en teckning af hans förnämsta lefnadsöden, anade vi ej
att vi efter några månader skulle hafva den sorgliga pligten att,
tala om honom såsom död. Men vi vilja fatta oss kort, dels
emedan de förnämsta af hans lefnadshändelser äro våra läsare
bekanta, dels för att ej genom en mera detaljerad berättelse om
hans tragiska död upprisva de gamla såren. Vi uttaga derför
re det förnämsta af hwad som berättats om hans sista stunder,
ett meddelande efter "Leipziger illustrirten Zeitung," som åter häm-
tat sina berättelser från den presman, som besökte Blum före
hans utresa till afsättningen och bewistade densamma.

Såsom bekant är, hade Blum vid berättelsen om en tysk
resning i Wien rest dit i Oktober, hade anslutit sig till det ber-

Den tyska Riksdags deputeranden Robert Blums
afsättning i Wien, d. 9 Nov. 1848.

inträffade upproret, kämpat med wid belägringen. Efter stadens eröfring af Windischgrätz häftades han och d. 8 Nov. dömdes han af frigrätten att dö medelst "krut och bly." Han blef kvar i fängelset till Thorsdagen d. 9 November.

Denna dag, börjar den omtalade berättelsen, ringdes på fängelsens dörr kl. 5 på morgonen. Portvaktaren öppnade och såg en ordomans, som önskade att genast få tala med någon af rösterna wid fängelset. En prest begaf sig till ordomansen, der den anvisningen gaf honom att bereda Robert Blum till döden. Den andlige inträder och finner Blum lugn, dock utan kännedom om sin dödsdom. Blum wille i början ej tro det. Under det att presten försäkrar honom att så är, inträder en auditor, som föreläser honom domen och sedan lemnar honom ensam med presten. Blum förblifwer lugn och säger till presten: ni wet kanske, att jag är tyfkatolik. Jag hoppas således att ni befriar mig från öronbigten. Presten lyftigtvis en man af bildning och insigt, instämmer här i fullkomligt. Blum beder honom om en stunds ledighet, för att skriva till sin hustru, sina barn och sin moder. Sedan detta skett, talades de wid en lång stund. Blum, ganska lugn och med fullkomlig fattning, är glad att i presten hafwa funnit en aktningssvärd man och säger slutligen till honom: det har gjort mig stort nöje att i er lära känna en aktningssvärd och sannt kristlig man. Jag will gerna gifwa er något minne af mig, men jag har ingenting annat än min hårborste; will ni taga den, så gör ni mig en stor glädje. — Derefter utkallas de och sitta femte tre jägare i en flaker och resa bort under eskort. Vägen till Brigittenau, der afrättningen egde rum, går genom Leopoldstadt. Wid ryttarkaserinen i Leopoldstadt höll man stilla, betäckningen förstärktes betydligt och man wille lägga kedjor på fången. Men han sade till officeren: "jag will dö såsom fri tyf. Ni kan tro mig på mitt ord, att jag ej skulle göra det löjliga försöket att undslippa. Försona mig med edra kedjor." Officeren är human nog att assä, och tåget går vidare. Otroligt mycket militär, bortåt 2000 man, hade hit framträtt. Man kom fram till stället kl. 1/27. Blum stiger ur och frågar en af officerarne: hwem skall skjuta mig? Jägarna, blef swaret. Det tyder jag om, genmålte Blum; jägarna stola träffa wäl. En af dem har under belägringen träffat mig wid Sophienbrücke d. 26 Oktober. — När man wille förbinda hans ögon, undanbad han sig det och sade, att han wille se döden fritt i ansigtet. Den kommanderande officeren bad honom lifwäl, att han för jägarnes skull, skulle låta det ske, alldenstund de skulle skjuta sakrare, om de ej sågo honom i ögonen. — Om detta är fallet, swarade han, så skall jag gerna tillåta det. — Härpå talade han sina sista ord: jag döer för den tyfka friheten, för hwilken jag kämpat: må mitt fädernesland minnas mig. Man förband hans ögon. Profossen bad, såsom bruket är, tre gånger om nåd.

De tre gånger tre jägarna framträdde. Genast träffad af de två första kulorna gick den ena genom ögat in i hufvudet och den andra in i wenstra sidan af bröstet. Blum dog, såsom man kan wänta det af en man, sådan som han. Så yttrade sig åtminstone officerarne, som woro närvarande wid executionen. Hans lik fördes till Josefshimm.

Så dog denna man, utmärkt för sinne, talang och hjerta; den deputerade, som det tyfka folket sändt till rådfående om sina byråse och heligaste intressen, och Österrike gaf genom hans döb ett blodigt swar på frågan om des blifwande politik i Tyfslands angelägenheter.

Robert Blums Biografi.

Robert Blum, en af de män, som genom egen kraft och sinne höjt sig till rygte och anseende, föddes i Köln d. 10. Nov. 1807 såsom son af alldeles obemärlade föräldrar. Hans fader födde sig af tunnbindareyrket och fann sedan lyselsfäktning på en knappålsfabrik. Hans moder war en tjenstfika från landet. Dastadt den mest ansträngda arbetsamhet måste dock familjen ofta lida hunger och den unge Robert blef sålunda från sina tidigaste år wan wid elände och nöd. År 1815 dog hans fader och hans moder gifte sig om med en . . . som misshandlade barnen från första äktenskapet på det grymaste sätt. Dertill kom det. År 1816 och eländet steg till sin största höjd. Familjen såg sig ur stund att låta den listige gossen lära något. Då åtog sig en tant till hans fader att gifwa honom uypföstran och sände honom till en skola, som han lemnade i sitt tolfte år. Derpå fattes han till forgoße i en tyfka och några år sednare i handverkslära hos en gördelmakare.

Efter tillryggalagda afgrundsår i denna lära gick han ut på wandring, arbetade i Elberfeld och Barmen i sitt handwerk, och återwände sedan till Köln. Här fann han arbete i en lampfabrik. Ghesen för werktaden fattade tycke för gossen, tog honom på sitt kontor och sedan med sig till Berlin. I denna nya, angenämare ställning måste han ofta göra resor i affärer, och hwad som bättre war, kunde använda sina lediga timmar på studier och andelig förkofran, hwartill ett högt uttaladt inre behof dref honom. Men kallelsen till militärtjänst störde för ögonblicket hela hans existens och han återwände 1830, då han för sjuklighets skull ställdes i frigrereserven, till Köln och blef theatertjenare. Här hade han tillfälle att blifwa bekant med skriftställare. Han återtog nu sina förut påbörjade literära och poetiska försök och flyttade 1833 med sin theaterföresändare, som öfwer tagit stadstheateren i Leipzig, till denna stad, der han avancerade ifrån theatertjenare till sekreterare och bibliothekarie och der det erbjöds honom ett fritt fält till werksamhet på det litterära ge-

bitet. Han skref flera noveller, en fomedie och tog en verksam del i utgifvandet af "theaterlexikon" af Markgraf och Herlafson.

IFrån år 1837 egnade han sig med synnerlig ihärdighet åt tidens politiska rörelser. År 1840 företog han med sin vän, Dr. Steger, under namn af "Verfassungsfreund" en periodisk tidspunkt öfver Statsvetenskafvens politik, hvilken dock wid sitt tredje häfte föll såsom offer för den sachsiska censuren. År 1843 utgaf han under medverkan af Dr. Steger tidskriften "Vorwärts," af hvilken fyra årgångar utkommit för åren 1843, 1845, 1846 och 1847, en seltidning i ordets rätta betydelse. Han bidrog dessutom genom sina själffulla, klara bidrag ej litet till uppblomstrandet af de sachsiska "Waterlandsblätter", som innehöllo förträffliga, gedigna uppsatser af hans hand.

Genom sina arbeten, som alla vittna om en kärnsfull själ och ett varmt hjerta, vann Blum ett stort antal vänner och beundrare. Han blef ordförande i den 1840 i Leipzig stiftade "Schillerverein" och medstyresman af den 1841 grundade "Literatenverein." Äfven var han en af de första, som antog tyfkatolicismen och väsentligen bidrog till bildande af en församling i Leipzig.

Wid den bekanta, olyckliga katastrofen den 12 Aug. 1845, der militären stöt på den utan för Hotel de Prusse's fönster församlade oroliga folkmenighet, visade sig Blum såsom en man af handlingskraft, ty honom allena lyckades det att afhålla allmänna utbrottet af den antända vulkanen, att lugna de upprörda stämningarna och kanske förebygga stor olycka. Alla festerlandsvännars tacksamhet belönade denna andens seger öfver de upprörda passionerna och wid slutet af året bekräftades denna tacksamhet, då medborgarne med en utomordentlig pluralitet valde honom till deputerad för staden Leipzig.

Blum anslöt sig med värma till den nya tidens rörelser, till följe af hvilka det gamla regeringssystemet föll i Tyskland, och hans förtjenster om deras framgång i Sachsen kröntes staden Zwitkau, som gjorde honom till sin hedersborgare och valde honom till medlem af frankfurterförsamlingen.

Blum var en man af medelmåttigt storlek, stark figur, blondt, lockligt hår och uttrycksfullt ansigte. Kraften af hans tal ryste åhörarne med sig; allwäret i hans ord, deras klarhet och djupa mening grev själen och wann honom äfven för åhörare, som ej delade hans politiska åsikter.

ETT WAD MELLAN TWÅ STORA KONSTNÄRER.

Haydn uppfordrade en dag Mozart att komponera ett musikstycke, som han, (Haydn) ej skulle kunna spela från bladet. Mozart antog utmaningen, och en supé med champagne blef wa-

dets pris. Efter förloppet af några minuter öfverräckte Mozart ett papper med skälmafigt leende, sägande: der har du en komposition, som jag hoppas du låter bli att spela. Haydn satte sig till instrumentet, öfverräffad af musikkens enkelfhet; men stulligen höll hon still och ropade: men, kära Mozart, huru i hela werlden kan ni önska att jag skall kunna spela detta! Händerna äro utsträckt ända till flaviaturens yttersta tangenter och likväl skall jag på samma gång beröra en som ligger i midten. Det är alldeles omöjligt för en menniska, som ej har fyra händer. — Mozart log hjerteligen, då han såg Haydns förtretelse och intog den af honom lemnade platsen. Sedan han hastigt genomspelat de första passagera, som han till det ställe, som hans vän betecknat, såsom ett öfvervinnerligt hinder. Redböjande hufvudet sleg han sin långa näsa i tangenten och hade sålunda öfvervunnit den. Haydn, som aldrig kunnat tänka sig näsans tillhjälp wid exequerandet af ett musikstycke, kunde ej afhålla sig ifrån att skratta, och bekände, att naturen begäfwat Mozart med en färdighet, som han ej förut anat, och som han för sin del ej hade ringaste förhoppning att uppnå.

DESSÅ ETT FÄTT ATT BLIFWA QUITT SIN HUSFRU.

Bland de missionärer, som först besökte Nya Seland, utmärker sig synnerligen en genom sin ihärdighet och för de lyckliga försökerna af hans arbete för kristendomens utspridaude. En af de infödda höfdingarne hörde till de mest hoppisvande af hans predikningar. Dock plötsligen syntes ej denne mera wid gudstjänsterna, och då han infann sig, var han dyster och nedslagen. På fråga om orsaken härtill svarade han: Du säger att det är illa gjort och syndigt af en kristen att hafwa mer än en hustru; nu har jag två. Swad bör jag göra? — Fallet war swårt och i början visste ej missionären, hwad han skulle swara. Efter någon öfverläggning svarade han dock: i det läge, hwarntu du olyckligtvis befinner dig, tror jag, att jag ej kan göra något annat, än fråga dig, hvilken af de båda hustrurna du mest älskar. Den må du behålla; den andra kan du aflägsna, dock förja för henne, så att hon ej kommer att lida någon nöd. Förstår du min mening? — Höfdingen gjorde en nick och aflägsnade sig med många tackfägelser. Efter någon tid uppsökte han missionären, hälsade på honom med en, af den innerligaste tillfredsställelse lifwad min. Han sade: nu är jag fullkomligt lycklig. — Det fröjdar mig, fick han till svar. Har du följt mitt råd? — Ja, nu har jag ej mer än en hustru. — Det war bra, och du har väl försörjt den andra? — Höfdingen teg en stund. Sedan svarade han med min af en menniska, som wet sig hafwa utträttat något godt "ja, jag har ätit upp henne!"

Fritz Lurendreier.

Ich lieb' mein Volk!
 Ich lieb' mein Volk!
 Ich lieb' mein Volk!
 Ich lieb' mein Volk!

"Mikkels" frieri till Jungfru Sleswig.

Om jeg nu gav dig mit deilige Seierwarf
 Tilligemed Kjæden, det hænger i?

Heller gif jeg i min bare Sørf,
 Gud jeg gif i Danfsen med Dig.

(En Søndag paa Amager.)

Anonyma Lådan.

En ung poëts aftonpromenad.

C. PETERSEN
 Lith. Inrättning

Porten redan slängd! Framåt marsch! då går du till Hand-
 dels Tidningens annonskontor och tömmer dina förräder.

(3)

Nästa N:o utgives d. 18 Febr. 1849, kl. 7 f. m.

Göteborg, C. Petersens officin, 1849.